

Νάνος Βαλαωρίτης
Τάσος Δενέγρης
Δημήτρης Λυάκος

.....
Patrick Chapman
Susan Millar DuMars
Kevin Higgins

Δεκέμβρης 2008, Ίλιον
Λογοτεχνικές Διαδρομές 2
Ελλάδα - Ιρλανδία

.....
December 2008, Ilion
Literary Ways 2
Greece - Ireland

Συντονιστές: Βίκτωρ Ιβάνοβιτς, Ντέιβιντ Κόνολι
Μετάφραση προς τα Αγγλικά: Σόρσα Σάλλιβαν
Μετάφραση προς τα Ελληνικά: Λίνα Σιπητάνου
Moderators: Victor Ivanovic, David Conolly
Translations in English by Shorsha Sullivan
Translations in Greek by Lina Sipitanou

ΔΗΜΟΣ ΙΛΙΟΥ

Πολιτιστικό Κέντρο
Μελίνα Μερκούρη

culture ireland
cultúr éireann

promoting the arts abroad
cur chun cinne na n-ealaíon thar lear

Επιμέλεια Έκδοσης: Μιχάλης Χαριτόπουλος
Δημιουργικό /DTP: practivities, www.practivities.gr
Εκτύπωση: Αφοί Τσαλδάρη Ο.Ε.

2008

Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Ιλίου "Μελίνα Μερκούρη", Ίλιον
Irish Embassy, Athens

περιεχόμενα/ index

	page σελίδα
Νάνος Βαλαωρίτης Nanos Valaoritis.....	4.
Τάσος Δενέγρης Tassos Denegris	14.
Δημήτρης Λυάκος Dimitris Lyacos.....	24.
Patrick Charman Πάτρικ Τσάπμαν.....	34.
Susan Millar DuMars Σούζαν Μίλλαρ Ντιμάρς.....	44.
Kevin Higgins Κέβιν Χίγκινς.....	56.

Νάνος Βαλαωρίτης

Ο Νάνος Βαλαωρίτης, γεννήθηκε στην Λωζάννη το 1921. Παρακολούθησε Κλασική Φιλολογία και Νομικά στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών, Αγγλική λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, και Μυκηναϊκή Γλώσσα με τον Michel Lejeune, στην Σχολή Ανωτέρων Σπουδών της Σορβόνης. Το 1944-1953, στο Λονδίνο μετέφρασε και παρουσίασε Μοντερνιστές Έλληνες Ποιητές στα περιοδικά *New Writing*, *Horizon* των Τζον Λέμαν και Σύριλ Κόννολυ. Γνώρισε τον Τ.Σ. Έλιοτ, τον Στήβεν Σπέντερ, τον Ο.Χ. Ώντεν, τον Ντύλαν Τόμας, εργάστηκε στο BBC με τον ποιητή Λούη Μακνίς. Το 1954-1960 μετοίκησε στο Παρίσι όπου μετείχε στις συνεδριάσεις και την δράση της Υπερρεαλιστικής Ομάδας γύρω απ'τον Αντρέ Μπρετόν. Το 1960-1968, επέστρεψε στην Ελλάδα όπου εξέδωσε το περιοδικό Πάλι 1963-1967. Απ'το 1968-1993 δίδαξε στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Σαν Φρανσίσκο, Γραφή και Συγκριτική Λογοτεχνία, επιστρέφοντας στο Παρίσι το 1976-8, όπου συνεργάστηκε σε πολλά Υπερρεαλιστικά και Μετα-Υπερρεαλιστικά περιοδικά. Στην Καλιφόρνια ασχολήθηκε με μια νέα ανάγνωση του Ομήρου σχετικά με το αλφάβητο και συνεργάστηκε επίσης με πολλά περιοδικά και το Νεο-Υπερρεαλιστικό κίνημα στο Σαν Φρανσίσκο. Διηύθη με τον Αντρέα Παγουλάτο το περιοδικό Συντέλεια, 1989-1998, και επιμελήθηκε την Έκθεση των Ελλήνων Υπερρεαλιστών στο Κέντρο Πομπιντού το 1991. Τελευταία του βιβλία είναι: «Γνωρίζετε την Ελπινίκη» (πεζά Ηλέκτρα), «Το Ξανανοιγμένο κουτί της Πανδώρας».

Nanos Valaoritis

Born in Lausanne, Switzerland, in 1921. He studied Classics and Law at the University of Athens, English literature at London University, and followed a course of Mycenaean Grammar with Michel Lejeune at the "Ecoles des Hautes Etudes" of the Sorbonne. From 1944 – 1953, in London he translated and presented, Modernist Greek poets of the thirties for the first time in Cyril Connolly's "Horizon" 1946 & translations for John Lehmann's "New Writing" 1944-1948. He met T.S Eliot, Stephen Spender, W.H Auden, Dylan Thomas and worked for Louis MacNeice in the BBC. In 1954 he moved to Paris, met Andre Breton, and participated in the activities and meetings of his Surrealist group until 1960. He returned to Greece, in 1960 and edited the avantgarde review "Pali" 1963-1967. He left Greece again in 1968, after the Junta came to power in 1967. Taught "Creative Writing and Comparative Literature" at San Francisco State University, returned to Paris and Greece in 1976-78 and resumed teaching at SFSU 1978 until his retirement in 1993. Co-edited in Greece the literary review "Synteleia" (End of Time), with poet Andreas Pagoulatos. Wrote a number of books of poetic prose, a novella, and four novels - among them "My Afterlife Guaranteed" in English (City Lights 1990) and in Greek (1995). Divides his time between Greece, France and California. Married to American Surrealist painter Marie Wilson.

Τέλος

Σπόνδυλοι του λαιμού μου τρίζουν
Ευαίσθητοι δίσκοι της πλάτης
Εξαρθρώνονται μύωνες κύτταρα
Οι χόνδροι εκτοπίζονται
Της πλάτης της μέσης οι πόνοι
Κατέβηκαν ως τα πόδια
Δεν σταματούν πουθενά
Δημιουργούν ανασφάλεια
Εκπορθούνται τα κύτταρα από άλατα
Περιεργάζονται τα ενδότερα των μορίων
Οι συνάψεις των νεύρων διαβρώνονται
Αποδιοργανώνεται η συνοχή τους
Διακόπτονται οι επικοινωνίες
Απομονώνονται μέρη ολόκληρα του εγκεφάλου
Οι επαφές μας αραιώνουν
Τα χάδια λιγосτεύουν
Τα φιλιά γίνονται σπάνια
Δεν σε βλέπω πια τόσο συχνά
Οι δρόμοι μας χωρίζουν
Γράμματα δεν ανταλλάσσονται
Και τώρα δεν μένει παρά να επισκεφθούμε
Ο ένας τον τάφο του άλλου.

Ευρετήριο

Ο πόνος γλίστρησε από το βάρος του μπράτσου
Και ξέφυγε ανασαίνοντας βαριά μέσ' από τα δόντια
το κενό
Του παρόντος περνάει ηλεκτροκίνητο με άλφα
αντιστάσεις
Η ανάταση του πόθου καθορίζεται από τα βολτ
Άσπρο μελάνι απλώνεται επάνω στον ώμο του χαρτιού
Συναισθήσεις των βυθών ο μακρινός πονοκέφαλος
Αθρόοι οι προσερχόμενοι παραμερίζουν το κεφάλι
Ασθενοφόροι με πόρτες διάπλατα ανοιχτές

Finis

Vertebrae of my neck creak
Sensitive disks of the back
Muscles cells dislocate
The cartilage slips
The pain of the back of the waist
Has reached the feet
It doesn't stop anywhere
It creates insecurities
Cells invaded by salt
Scrutinize the interior of molecules
Synapses of nerves become rusty
Their coherence is disrupted
Communication is broken off
Whole parts of the brain are isolated
Our contacts diminish
Caresses become infrequent
Kisses become rare
I don't see you as often
Our paths don't cross
Letters are not exchanged
And now nothing else remains
For us but to visit
One another's grave

Index

The weight of the pain slipped down his forearm
Escaped breathing heavily between the teeth
Contemporary void powered by electricity
Whizzes by with alpha resistances
Enhanced desire defined by volts
White ink spreads all over the paper's back
Sensations rise from the deep, a distant headache
New arrivals avert their heads
Ambulances with doors flung open

Χύνεται μες στο χωνί της ύπαρξης το χρώμα
Της πληγής ένας μονόλιθος χρυσίζει μόλις
Από μόνη της περνάει για επωδός η ευδία
Της σεξουαλικότητας ενός μικρού βραχίονα που
ξεπερνάει

Τα ορατά του ορίζοντα της επιφάνειας
Αναπεπταμένου χαρτιού και χασές
Ξετυλίγεται μες στο στόμα του ύπνου
Περιβάλλοντας με παραστάσεις τις περιστάσεις.

Καλιφόρνια, Μάρτιος 1986

Μάελstrom

Τα χαρτόδετα δεν είχαν βγει ακόμα
Ένα μέρος μόνο του εαυτού μου λειτουργούσε
Εκεί που δεν το πάει παραπέρα κανείς
Πέρα από τα σπίτια φτάνοντας – στ' απώτερα όρια
(και δεν ξέρω πώς παραμέσα στο αιώνιο δάσος
όπου διαρκώς φαντάζεσαι ότι γίνονται φόνοι συνουσίες
όργια)

Κι ακόμα πιο πέρα ορίζοντες κόκκινοι
(δαμασκηνοί – που πέφτουν σιγά σιγά αι απλώνονται
γκρίζοι)

Πύρινοι με μαύρα σύννεφα το δειλινό
(όταν έγγραφα μια αράχνη με πελώρια πόδια και σώμα
μικροσκοπικό – περπατούσε επάνω στο μανίκι του
άσπρου πουλόβερ μου...)

Οι πέτρες που συγκρούονται διασχίζονται εύκολα
-πλαγκτές συμπληγάδες κι άλλα τέτοια ονόματα τους
δίνουν-

Πόρτες ανοίγουν και κλείνουν από σύννεφα
-μπαινοβγαίνουν αμάξια πλοία πεζοί ταχυδρόμοι-
Πιάνονται πού και πού καμιά φορά απ' την ουρά χελιδόνια
-δεν είναι τίποτα αν πονάει λιγάκι θα περάσει-
Όχι σπουδαία πράγματα παρόλο ποπυ
(και δεν υπερβάλλω ούτε δίνω μεγάλη σημασία)
Ήσουν εκεί μα δεν είδες τίποτα – δεν είδες
(τις ημίγυμνες ποδηλάτισσες αμαζόνες με τις λυπητερές
εκφράσεις τις γυμνίστριες που τρέχανε το μαραθώνιο)

Color pours into the funnel of existence
A monolith's scar turns faintly golden,
Good weather on its own passes for a refrain
Sexuality of a small arm stretching out
Things visible on the horizon, surface
Of an unrolled sheet of paper, cotton fabric
Unfolds in the mouth of sleep
The occasion is surrounded by a show

California, March 1986

Maelstrom

Soft-covers had not yet appeared
Only part of myself was functioning
A place where someone can't go any further
Reaching beyond the house – to the last boundary
(and I don't now how much deeper in the eternal forest
Where you always imagine murders, copulations, orgies)
And still further beyond the red horizons
(-damask color- fades slowly dissolving into gray)
Lit up by dark clouds at twilight
While I was writing a spider with tiny body and huge feet
Walked on the sleeve of my white pullover...)
Clashing rocks easily crossed, wandering rocks,
Symplegades they call them – and other such names
Gates of clouds that open and shut
Carriages boats pedestrians postmen come and go
Occasionally a swallow is caught by the tail
It's nothing if it hurts a little it will pass
Unimportant things in spite of
(and I'm not exaggerating nor did I pay much attention)
Toy were there but you didn't see anything, you didn't see:
(the half-naked amazons bicycling with sad faces
And female athletes running a marathon naked)

Τι έγινε, τι κακό ήταν αυτό, τι χαλασμός κυρίου

Όλα ησύχασαν τώρα μην ανησυχείς
Το βιβλίο της βοτανικής το επέστρεψα
Ήταν σημειωμένη η αχίλλειος πτέρνα

Μυριοφύλια Μιράμπιλις – Έτος του Κυρίου...
(Μα τα χορτόδετα δεν είχαν βγει ακόμα-)

Παράγραφες Ένα, δύο, τρία

Η διάλυση είναι μεγάλη φθείρονται
Οι κουρτίνες παλιώνουν φεγγίζουν
Αρχίζουν να φαίνονται οι κλωστές
Και τα πόδια αυτών που περνάνε απ' έξω
Τα λόγια θρυμματίζονται, οι εκφράσεις
Χάνουν τη συνοχή τους τη φρεσκάδα τους
Κουράζονται ξεθωριάζουν τα γράμματα
Τσαλακώνεται το νόημά τους
Οι κλειδώσεις μου χαλαρώνουν
Πέφτουν στριφογυρίζοντας
Σαν χτυπημένα πουλιά
Μ' έναν παράξενο γδούπο
Οι προτάσεις ξεφτίζουν όλα αλλάζουν
Οι λέξεις που λέγαμε με τόσο πάθος
Ακούγονται ολότελα ξένες
Κομμένες στα δύο απ' των βαποριών τις καρένες
Οβίδες σφυρίζουν επάνω απ' τα κεφάλια μας
Τράινα τρέχουν σε τροχιές ανώμαλες μέσα στη νύχτα
Τα μάτια του Οβιδίου γεμίζουν δάκρυα
Σαλιγκάρια αφήνουν χνάρια που φέγγουν στο δάσος
Εισχωρούν στο μυαλό μου αλλοιωμένες οι φράσεις
Η διάβρωση των ιδεών ραγίζει καρδιές
Η σκόνη μαζεύεται πάνω στα έπιπλα
Επάνω στα γυμνά σου μέλη τα χάρδια μου εξαντλήθηκαν
Επάνω στα τέλειά σου δόντια μάταια ο κόσμος χτυπιέται
Στο ξύλινο στήθος σου δυο βυζιά σταυρωμένα
Το δάσος της ήβης στην κοιλιά κυματίζει
Σβησμένο από το χέρι του καιρού το πρόσωπο λείπει.

Ωκλαντ, 1986-1987

Lord what an uproar, what mayhem then happened

Everything has calmed down now so don't worry
I returned the book of botany
It was marked as the Achilles heel

Myriofolia Mirabilis—the year of the Lord...
(but the soft covers had not yet come out.)

Paragraphs One, two, three

The dissolution is great everything decays
Curtains wear out, grow thread-bare
Through them you can see
The legs of those who walk by
Words break up into fragments, sentences
lose their coherence their freshness
become exhausted, letters fade
their meaning crumples
my joints loosen
and fall twisting
like birds shot down
with a strange thud
sentences are frayed everything changes
the words we spoke with such passion
sound completely foreign
severed in half by the keels of yachts
shells fly whistling overhead
trains rush in the night on damaged tracks
ovid's eyes fill with tears
in the forest snails leave luminous traces
perverted phrases enter my brain
corroded ideas fracture the heart
dust gathers on the furniture
on your naked limbs my caresses expire
desperately the world crashes on your perfect teeth
your boobs crucified on your wooden breast
the hair of your pubis waves on your belly
rubbed out by the hand of time the face is missing

Oakland 1986-1987

Μια Φράση Φράουλα

Μια φράση φράουλα ξεγλίστρησε
Μέσ' απ' το φράγμα των δοντιών της σιωπής
Μια νυχτερίδα ιδέα ψηφίο ιερογλυφικό
Ο σφραγιδόλιθος ουρανός του Αιγαίου
Στηρίζεται σε μια πρόωρη πρόληψη
Που εκείνη στηρίζεται επάνω στο τίποτα
Ανοιχτή πεδιάδα της θέλησης του να
Με πηγαίνει όπου με πάει το βλέμμα της στου
Ήλιου το κλειστό τριαντάφυλλο
Κατεβασμένο γείσο από σύννεφα σταχτιά
Χρωμοσώματα απ' τον καιρό του Πόε
Παράλληλος κάθετος κεραυνός στο στερέωμα
Κλιμακωμένες κατοικίες κρίνονται
Επισφαλείς – τα δέντρα κατεβαίνουν
Με τα τέσσερα να πιούν νερό στ' αυλάκι
Της πηγής της αυτοκίνητης γης
Φωνάζω όσο μπορώ πιο δυνατά
Μα δεν ακούγομαι διόλου – δεν είναι
Κανείς εδώ πέρα ν' ακούσει – και το τελευταίο
Αυτί βούλιαξε στη λαστιχένια στροφή του δρόμου
Κάτοικοι του παλιού καλού καιρού
Παρακολουθούν το ναυάγιο μιας όπερας
Που συγκρούστηκε με μια συγχορδία ρημάτων
Στο λαρύγγι μιας διάσημης άλτο σοπράνο
Κι όσο κράτησε μια υπόκλιση ροκοκό
Πουδραρισμένης περούκας με γάντια
Γαλάζια – τόσο κι εγώ χωρίς λόγο κανένα
Οραματίστηκα χρώματα καρφωμένα στον ουρανό.

Ώκλαντ – Μαδουρή, 1985

A Strawberry Phrase

A strawberry phrase slipped though
The barrier of my teeth
A bat's idea, hieroglyphic
Seal, the sky of the Aegean
Based on earlier prejudice
Which in turn was based on nothing
In the open fields of the will "to
where her glance will take me"
unopened rose of the sun
visor of ash grey clouds
chromosome from the time of Poe
distant horizontal lightning
rows of apartment buildings declared
unsafe, trees descend on all fours
to drink water in a ditch that runs
from a source in the automobile earth
I shout as loud as I can
But no one hears me, no one's
There to listen and the last ear
Sinks out of sight on the road's bend
Companions of the good old days
Attend an Opera's shipwreck
Verbal accords collide
In the throat of a well-known
Alto soprano
While a rococo curtsy lasts
Powdered wig in azure gloves
For no rhyme or reason I saw
All those colors nailed to the sky

Oakland – Madouri 1985

Translated by Allegro Shartz and the author

Τάσος Δενέγρης

Ο Τάσος Δενέγρης (Αθήνα, 1934) έχει εκδόσει 7 ποιητικές συλλογές. Συμπεριλαμβάνονται στον συγκεντρωτικό τόμο “Μιλάει ο αγριόχοιρος” που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Ύψιλον/Βιβλία. Έχει μεταφράσει, μεταξύ άλλων Χ.Λ. Μπόρχες, Χ.Κορτασάρ, Ο.Παθ, Τζον Ντος Πάσος, Ι.Μ.Σίνγκερ. Έχει μεταφραστεί στα Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ισπανικά, Πορτογαλικά, Ουγγρικά. Το 1975 συμμετείχε στο International Writing Programme στην Iowa των ΗΠΑ. Έχει πάρει μέρος σε φεστιβάλ ποίησης μεταξύ των οποίων στο Cambridge, το Βελιγράδι, το Νέο Δελχί, το Στρασβούργο, το Τύμπινγκεν, την Κολομβία, το Περού, τις ΗΠΑ, την Ισπανία, το Nottingham.

photo: Yianna Boufi-Denegris

Tassos Denegris

Tassos Denegris (Athens, 1934) has published 7 collections of poetry and translated, among others, J.L.Borges, J.Cortasar, O. Paz, John Dos Passos, I. B. Singer. He has been translated into English, French, German, Spanish, Portuguese and Hungarian. Fellow at the International Writing Programme (Iowa, 1975), invited guest at the Cambridge Poetry Festival (1983), he has also given readings in Belgrade, New Delhi, Strasbourg, Tuebingen, Colombia, Peru, USA, Spain, Nottingham. Tassos Denegris' collected poems "The Wildboar Speaks", was recently published by Ypsilon/books.

Δουβλίνο

Ένα καϊκι γερμένο μισό βουλιαγμένο εκεί
στην προβλήτα του Howth,
Excalibur SO 69 το όνομά του
Και τα λοιπά του τα στοιχεία,
Βαμμένο πράσινο κοβάλτιο
Το ξύλο της καρίνας,
Έρμαιο είναι της θάλασσας
Πού με μικρά μουρμουρητά το τρώει.
Αλλά το κατάρτι
Ούτε που νοιάζεται
Για το νερό
Που'χει κουρνιασει
Γιατί αυτό
Στον ουρανό
Λόγο θα δώσει
Στον ουρανό μονάχα παραδίνεται.

31.8.1988

High And Dry

Το'ξερα πώς με ήχους
Πώς μονάχα με ήχους θα' φτανα στη σελήνη
Στο πίσω μέρος της σελήνης
Πράσινο
Πράσινο χλωμό
Με τις κούφιες κοιλιές των νταμαριών
Πράσινες
Κι έτσι καθώς πύκνωναν οι ήχοι
Φτάναν απ' όλες τις μεριές
Γυναϊκόπαιδα και πολεμιστές
Με θάμνους ξεριζωμένους στ' αριστερό χέρι
Και ξύλινα δόρατα στο δεξί ή χρυσόψαρα
Ν' ακούσουν και να ιδούν τον ιερέα.

Κι όσο ξεμάκρυναν οι ήχοι
Πότε το βήμα το βαρύ της τίγρης
Πάνω στα μαύρα καμένα σπαρτά

Dublin

A caique turned over half sunk there
On the jetty at Howth
Excalibur SO 69 its name
And the rest of the particulars
Painted a cobalt green
The wood of the hull
Prey to the sea
Which chews it up with small grunts.

But the mast
Doesn't even care
About the water
That has come to roost
Because it
Will answer only
To the sky
Only to the sky will it surrender.

31.8.1988

High And Dry*

I knew that by sounds
And by sounds alone would i reach the moon
The dark side of the moon
Green
Pale green
With the hollow bellies of the quarries
Green
And thus as the sounds grew stronger
Women and children and warriors
Began arriving from all directions
Clutching uprooted shrubs in their left hand
And wooden lances or goldfish in their right
To hear and see the priest.

And as the sounds grew steadily more remote
Sometimes the heavy tread of the tiger
On the blackened crops

Πότε μιά τέλεια μαθηματική σκέψη
Σαν ιστός αράχνης
Κι όλα παγωμένα
Καμπάνες και κρύσταλλο
Καθώς κατέβαινε το πνεύμα
Να εξαγνίσει το μίσος
Και μεις αγγίζαμε την πράσινη φλούδα του φεγγαριού

Σάββατο 8 Φεβρουαρίου 1964

Αγωνιζόμεουν να Διώξω

Αγωνιζόμεουν να διώξω την τρέλα
Που κατά κύματα φτάνει
Μόλις σημάνουν γι' αυτήν
ευνοϊκές συγκυρίες
Αδιόρατες οι καταστάσεις που δημιουργούν
Τον πόθο για τη διάλυση
Ωκεανός
Βασίλειο με αυτόνομη πλοκή
Κίνηση μέσα στην κίνηση
Και λέπια
Καραδοκούσα στο τούνελ
Με το νερό να μου φτάνει ως τη μέση
Κι η μούχλα εμπόδιο αδιάβατο
Πηχτό σκοτάδι δύσκολο
Αδύνατο σχεδόν να με γνωρίσει
Πρέπει ν' αστράψει.
Η πρώτη ευθύνη έρχεται
Σα να'ναι καταιγίδα
Φύλλο που τρέμει η καρδιά
Και τρέμει.

Ενδίδει στη ρουτίνα κι ονειρεύεται
Με άμαξα διασχίζει
Τον Μέλανα Δρυμό
Ανήσυχια ζαρκάδια
Παραμονεύουν
Και παρουσίες

Sometimes a mathematical thought perfect
As a spider's web
And everything frozen
Bells and icicles
Then the spirit came down
To purify the hate
And we touched the green rind of the moon

Saturday 8 February 1964
**(Titles originally in English)*

I Was Struggling to Expel

I waw struggling to expel madness
Which arrives in waves
As soon as it spots
Favorable coincidences.
Invisible are the states which create
The desire
for dissolution
Ocean
Kingdom of an autonomous plot
Motion within motion
And scales.
I was lying in wait in the tunnel
The water right up to my waist
And the mould an impassable barrier
Thick darkness, difficult
Practically impossible to recognize me
Lightning must strike
The first responsibility comes
As if it were a storm
The heart a leaf that trembles
And it trembles.

She gives in to routine and dreams
Of I carriage crossing
The Black Forest
Uneasy stags
Lie in wait
And presences

Που δεν σκοπεύω
Ν' απαριθμήσω
Το παρελθόν επιβάλλεται
Μεταμορφώνεται
Σε κατοικίδιο.

Στο διάδρομο του ορόφου
Ανοίγει η πόρτα του ανελκυστήρα
Κι ακούγοντ' ευκρινέστατα
Οι οπλές της μητέρας.

Δε θέλω να μπω στο πλεκτό της.

1973

Κοσμογονία

Καθώς λοιπόν το επόμενο βράδυ
Της εορτής των Χριστουγέννων
Μ' αυτά τα απαίσια ηλεκτρικά που άναψαν στο δρόμο
Παρατηρούσα τους ανθρώπους,
Εικόνες μακρινές μου ήλθαν στο μυαλό μου
Εικόνες και ήχοι.

Λεκάνη χαβούζα χοάνη
Κρατήρας ηφαιστείου
Σε περιοχή με σύμπλεγμα φιδιών.

Οριζόντια κίνηση
Απλανείς στο χάος
Μύδια και τυραννόσαυροι
Ρωγμές στην πέτρα κι όλα ένα
Έπονται τ' άλλα:

Η κάστα
Η βοσκή και το κυνήγι
Τα κέρατα του ταύρου και το στέμμα
Το ειδύλλιο μες στο δάσος
Του αλόγου η φήμη
Η παραζάλη της σφαγής

I do not intend
To number
The past is imposed
Transformed
Into a household pet

The door of the elevator opens
Onto the corridor of the floor
And most distinctly are heard
The mother's hooves

I do not want to enter her knitting

1973

Cosmogony

So when on the next evening after
Christmas day
With those hideous electric lights lit along the street
I was observing people
Far – off images came to my mind
Images and sounds.

Basin cistern crucible
Crater of a volcano
The region a tangle of snakes.

Horizontal movement
Fixed in chaos
Mussels and Tyrannosauruses
Cracks in rocks and all the time
The other keep coming:

The caste
The grazing and hunting
The bull's horns and the crown
The idyll in the forest
The fame of the horse
The tumult of the slaughter

Η βασιλεία του πάθους
Οι πρώτοι νόμοι πού έπεσαν
Από τον ουρανό
Οι διάφορες εκκλήσεις
Στον βασιλιά στον πρόεδρο
Στην ανθρωπιά το ήθος την θρησκεία
Κι έπονται τ' άλλα.

Κακέκτυπα μου φάνηκαν οι άνθρωποι
Και όχι αληθινοί
Πραγματικά υπεύθυνοι
Για την κακή τους μοίρα
Καθώς πηγαينوέρχονταν
Ανάμεσα στα έλατα πού ξέμειναν στο δρόμο
Χλομότεροι κι απ' τα ηλεκτρικά
Πού θλιβερά φωτίζουν
Το επόμενο το βράδυ της Εορτής.

Οκτώβριος 1972

Άπιλο

Για τα ορφανά,
Για τα ορφανά της ψύχωσης και του λάθους,
Για τα ορφανά του αέρα
Και των οδικών ατυχημάτων,
Για τα παραμεθόρια ορφανά
Και για κείνα των μεγαλουπόλεων
Μέσα στα ρέματα με τα βατράχια,
Για τα ορφανά δίχως έμφαση
Και για τ' αξιοπρόσεκτα
Εκείνα που παίζουν ομαδικά
Σε παρενθέσεις σφυρίχτρας,
Για τα ορφανά της αγάπης
Και για τη σκοτεινή τους αξιοπρέπεια,
Για τα ορφανά,
Για την ατέλειωτη δόξα τους.
Δείτε πώς ακτινοβολεί
Μέσα στις λάσπες.

4 Νοεμβρίου 1979

The monarchy of passion
The first laws that fell
From heaven
The various appeals
To the king to the president
To humanity, ethos, religion
And the others keep coming.

People seem like bad copies to me
Not real
Not truly responsible
For their evil fate
As they go back and forth
Among the fir trees left on the street
Even paler than the electric lights
Which piteously illuminate
The next evening after Christmas Day.

October 1972

Untitled

For the orphans
For the orphans of psychosis and mistake
For the orphans of the wind
And road accidents
Fore the orphans on the frontiers
And for those in the large cities
In streams with frogs,
For the orphans of no moment
And for those worth noting
Those who play in groups
In the parentheses of a whistle
For the orphans of love
And for their dark dignity,
For the orphans
For their endless glory.
Look at their radiance
In the mud.

4 November 1979

Δημήτρης Λυάκος

Ο Δημήτρης Λυάκος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1966. Σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και και φιλοσοφία στο University College London. Η τριλογία του *Roena Damni* (Z213: Έξοδος, Νυκτιβόη, Ο πρώτος θάνατος), γραμμένη σε μιά περίοδο δεκαπέντε χρόνων, έχει μεταφραστεί στα Αγγλικά, Ισπανικά, Ιταλικά και Γερμανικά και έχει παρουσιαστεί στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η γλυπτική-ηχητική εγκατάσταση *Νυκτιβόη*, από το ομώνυμο βιβλίο, ξεκίνησε το 2004 από το Λονδίνο και περιόδευσε στην Ευρώπη ως το τέλος του 2005, ενώ μιά παράσταση σύγχρονου χορού βασισμένη στο ίδιο έργο παίχτηκε στην Ελλάδα το 2006-2007. Η τριλογία έχει αποτελέσει αντικείμενο διαλέξεων και έρευνας, μεταξύ άλλων στα πανεπιστήμια του Μαϊάμι, Άμστερνταμ, Τεργέστης και Οξφόρδης. Αποσπάσματα έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά σε όλο τον κόσμο. Το Z213: Έξοδος θα κυκλοφορήσει την ερχομενη άνοιξη από τις εκδόσεις Ύψιλον.

Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε το www.lyacos.net.

photo: Mabel Egeci-Lyacos

Dimitris Lyacos

Dimitris Lyacos was born in Athens in 1966. He studied law at the University of Athens and philosophy at University College London. His trilogy *Poena Damni* (Z213: Exit, Nyctivoe, The First Death), written over the course of fifteen years, has been translated into English, Spanish, Italian and German and has been performed extensively across Europe and the USA. A sound and sculpture installation of *Nyctivoe* opened in London and toured Europe in 2004-2005. A contemporary theatre-dance version of the same book was showing in Greece in 2006-2007. Lyacos' work has been the subject of lectures and research at various universities, including Miami, Amsterdam, Trieste and Oxford. Various extracts from the trilogy have appeared in literary journals around the world. Z213: Exit will be published in Greece next spring by Ypsilon/books.

For more information on the author visit www.lyacos.net.

Ζ213: Έξοδος (αποσπάσματα)

2

Αν μπορούσα μόνο από 'κει που μου είπε για εκείνο το διαδρομο που φερνει πίσω απ' το τειχος στο εγκαταλειμμενο φυλακιο και τη σηραग्γα μεσα απο το βουνο. Γιατι οι αλλοι δρομοι φυλαγονταν ολοι να μην περασει κανεις. Τα φωτα σπασμενα στο διαδρομο εκτος απο ενα στο βαθος. Κι επειτα αυτος ο φεγγιτης μια τρυπα ανοιχτη στο σκοταδι. Μπαινοντας ετσι αφηνεις την πολη, το περασμα που ολο στενευει, ανεβαινεις, ακους ξαφνικα φτερουγισματα. Ακους σαν να περναι ποταμι απο καπου. Σε λιγο διακρινεις την ακρη, φως, ανεβαινεις δεντρα, ψιχαλα, φυλλα χυμενα στα ποδια σου. Φωνες και βηματα σε πλησιαζουν μετα απομακρυνονται. Υστερα αρχιζεις να κατεβαινεις οσο πιο γρηγορα, προτου ξημερωσει. Αυριο θα πεθαιναν κι αλλοι. Και καποιοι θα ξερουν για σενα. Νυχτα κομμενη στα δυο απ' την κιτρινη ζωνη που περναι αναμεσα της. Και σου ειχε πει να περιμενεις την ωρα που ερχονται και ειναι ευκολοτερη η εξοδος. Και που τους εφερναν και που τους χωριζαν, δυο σειρες – δυο σειρες που ανακατευονταν παλι καθως τους εσπρωχναν μπρος. Και πολλοι πεφταν στη θαλασσα η επεφταν κι οι αλλοι πατουσαν επανω τους. Κι εγω οπως μου ειπε φορεσα το σταυρο και περασα διπλα απ' τον πυργο και βγηκα στο δρομο για το σταθμο. Απο εκει μπορουσες να φυγεις. Εαν επαιρνα ενα τραινο απο εκει. Ομως καθησα τοτε να ξεκουραστω γιατι πονουσα.

Πρώτη δημοσίευση

http://www.reconstruction.gr/actions_dtls.php/32

(Αθήνα 2006)

20

Ποιους ετοιμαζουν παλι για αποψε; τα πρωινα αποβρασματα εξω απ' τις πορτες, στραγγισμενος σωρος, χερια και ποδια σαν των αγαλματων, μισοσκεπασμενα στη λασπη, και περιμενουν, πως να φυγουν (κουφια και σαπια καϊκια τους καταπινουν για πουθενα,

για πουθενα ολοι μαζί, με το αρωμα του χωματος που κλεινει απο πανω, της καλης τους ελπιδας που κλεινει ξανα.) Κι οι

υπολοιποι σε ενα τραινο για που απο ενα κοσμο που ηταν,
μεχρι να φτασουνε που, μακρια, εκει που δε νιωθεις, τιποτα
δεν ανεβαινει στα αυτια σου στη μυτη σου,

μονο ο φοβος. Κι οι υποψιες, τα κρυφα βλεμματα η κουραση,
καθενας ενα φτερο χωρις σωμα. Χτυπωντας στο μυαλο ενα
ενα κι ολα μαζι, ριπες θαλασσιων νεκρων, σιδερενιων
ιππων οπλες
βουλιαγμενοι τροχοι, αλυσιδες που φυτρωνουν στη λασπη,
ενας φιλος διπλα σου κλαιγοντας. Κι ομως

σ' αυτες τις κουφαλες, απ' τα γκρεμισμενα αρματα φεγγει
σαν ενα κερι οπως καποτε σε αυτα τα ξωκκλησια των
Χριστιανων, που μαζευουν τα φερετρα γυρω τους. Αυτοι ειναι,
οι ιδιοι που θαφτηκαν τωρα, γυμνοι, και σαπισε το σωμα τους
πιο γρηγορα τωρα, χωρις φωνες και πενθος

και καθυστερηση. Κι ομως ακουγονται το μεσημερι τα βηματα,
τραγουδια, ο θανατος τραγουδωντας μεσα απ' τη μητρα της
μανας σου, των γυναικων που παλευαν να σηκωθουν
απ' το χωμα. Η το 'κρυβαν κατω απ' τη γλωσσα τους, σα
μυστικο, που αν το μαθαινες δε θα γυρνούσες.

Κι ομως το μυαλο παντα γυριζει στα μερη που δε θα γυρισει,
ξεθωριαζει, ξεθωριασα με ολα αυτα στο μυαλο, στο τελος
αυτο το κομματι δεν κολλαει πουθενα, εγω, το κεφαλι
που γερνει, ο δρομος που φευγει απ' το παραθυρο η εκπληξη
πως
στεκεσαι ακομη, καθως τα αχνα φωτα απ' εξω με αφιονιζαν,

ενεσεις κατ' ευθειαν στα ματια. Κι ομως, καταλαβαινω
το δρομο να τρεχει και μεσα μου, βλεπω, σαν αιτους, που
ειχαν κατεβει στα ερειπια σκυμμενους, πανω απ' τους
πνευμονες στηθεια ανοιγμενα, καρδιες, ζαρωμενες
χαμενες. Κι ο αδερφος σου διπλα να κλαιει.

Ξεχασε τη πια αυτη την παλια ιστορια, ασε, ηδη εχει βουλιαξει
αρκετα, αυτος ο κοσμος πισω σου δε θα βγει ξανα απ' το
σκοταδι
πεθανε πια, δεν εχει ματια να δει προς τα πανω, δεν εχει
κεφαλι
να ξεπροβαλλει απο το κελυφος. Μονο ενα κοκκαλο

rest in a train where to, from a world that was,
until they arrive to where, far, where you can't feel, nothing
reaches your ears your nose,

only fear. And suspicions, sidelong glances tiredness,
each one a bodiless wing. Striking in the mind one by one
and together, squalls of sea-corpses, hooves of iron horses
sunken wheels, chains that sprout from the mud,
a friend at your side that weeps. And still

in these cavities, light from ruined arms gleams
like a candle as once in those country churches of
Christians, gathering coffins around them. These are
the very ones now buried, naked, and their bodies have rotted
quicker now, without cries and grief

and delay. And still the steps are heard at midday,
songs, death that sings through the womb of
your mother, of the women who were striving to rise up
from the clay, or hide it under their tongues, like
a secret, which if you had heard you would not have returned.

And still the mind always returns to the places it will not return,
it grows faint, I grew faint with all that on my mind, in the end
this bit does not fit anywhere, me, the head
sagging, the road leading away from the window astonished that
you still stand, as the pale lights outside were making me drowsy,

injections straight into the eyes. And still, I grasp that
the road runs also inside me, I see, as if it were eagles that
had come down stooping over the ruins, breasts open
over the lungs, hearts, withered
lost. And your brother at your side to weep.

Remember that old story no more, let go, it has already sunk
enough, that world behind you will not emerge again from
the dark
already died, no eyes to look upwards, no head
to peep out from the shell. Just a bone
that reminded you of something, but not for long any more.

We left behind us this harbour as well, now we approach,
the sea

που σου θυμιζε κατι, μα οχι πια για πολυ.
Περασαμε κι απο αυτο το λιμανι, πλησιαζουμε τωρα,
η θαλασσα
εχει ηδη φανει ο βραχος του σβησμενου Φαρου που σου
ελεγαν,
ειμαι ηδη μακρια, κι ομως για λιγο σας σκεφτομαι ακομη που
εσεις, οι εξαντλημενες σας πολεις, τα γερασμενα

παιδια, οι ερωτες που πονανε τα δοντια τους, τα βαγονια
γεματα
πνιγμενους, η αληθεια που σφιγγει, γυρω απο οσα γινανε
σφιγγει,
το λετε, μαζευονται ολοι μαζι, ενας κυκλος, η αγχονη, τα δεντρα,
ο καρπος που δεν πεφτει στη γη, τα σπασμενα κορμια
από αγαπη,
ο φιλος που δεν τον βλεπεις και δεν τον ακους,
κοιτα ακομη που διπλα σου

Πρώτη δημοσίευση σε αγγλική μετάφραση <http://www.zianet.com/lunarsity/lyacos> (New Mexico, 2008)

Νυκτιβόη (απόσπασμα)

Χορός
Αν σταματήσεις και ακούσεις
Τη νύχτα, ακούγεται στο
Σκοτάδι αν σωπάσεις ακούγεται
Πίσω από εκείνους που κοντά
Σου μιλούν έρχονται άλλες
Φωνές χαμένες που σε ξυπνούν
Δε σε ξέχασαν, γυρίζεις να
ακούσεις σε αγκαλιάζουν
αυτοί που χάθηκαν μαζεύονται
γύρω σου, σε κοιτάζουν φεύγουν
ξανά ακούς αυτή τη βοή πάντα
το βράδυ κι έρχονται πάλι
σε παίρνουν θα σκεπαστούν
με το δέρμα σου θα σου μιλήσουν
κάτω απ'το χρώμα.

Αναδημοσίευση από: Δημήτρη Λυάκου, Νυκτιβόη, Ctl Presse, Hamburg 2001, Ελληνογερμανική έκδοση.

Ο Πρώτος Θάνατος (αποσπάσματα)

IX

Παράκτιος βωμός κυρτή επαιτεία κύματα που εκδικούνται και ξάρμενα σκισμένα αντί φύλλων αμπέλου. Ο χωνεμένος θρήνος του νερού μες στις φωλιές των ερπετών, γαύγισμα γλάρου που παραδέρνει – θυστάς βοή, σαβανωμένα ψάρια, σκοτάδι απόλυτο λαιμού φραγμένου από τρυγία και βλέννα. Το ολόγυμνο νησί, νυκτίπλαγκτος ευνή, κρεβάτι ξέστρωτο νοσοκομείου και το στεγνό του γερασμένο δέρμα, η στάχτη που επουλώνει τις φλογισμένες κόγχες και της θυσίας τα υπολείμματα. Η νύχτα που αλιεύει στους φριχτούς καταρράκτες της αρρώστειας είματα λυγρά, περιπλανώμενους εφιάλτες και μακρινές αναμνήσεις ναυαγίων νεόρρυτες, του μαύρου πελάγους φαντάσματα, πτώματα επιστήθιων φίλων, της ερωμένης την τσακισμένη εικόνα, το καταποντισμένο στήθος – πριν επιστρέψει στους πικρούς λειμώνες του βυθού. Πάγκαρπα θύματα.

X

Γιατί να μείνεις άλλο δε μπορείς
Γιατί το βλέμμα αφήνει τα είδωλα να σπαρταρούν
Ώσπου να πήξει η λίμνη, το χέρι σου να πάψει
Να σκαλίζει τα έντερα και τη σποδό
Ζητώντας ένα πέλεκου άχρηστο
Κι ας ξύνει η θάλασσα το λύθρο -
Απολυσίς.

Γιατί ψάχνεις το όρος και τα καρφιά κάτω απ' τα αστέρια
Μαύρους σταυρούς κλίνοντας προς το θρίαμβο
Και πάλι σέρνεσαι και
Σκαρφαλώνεις στις πληγές του εδάφους
Φτύνοντας θειάφι που καυτηριάζει τα μέλη σου,
Αγκομαχώντας όπως κάποτε πάνω απ' τις πόρνες,
Ποτίζοντας τις λάγνες ξέρες
Και ο κρωγμός των ορνέων ακολουθεί το
Μιασμα – ορειμανής,
Και τα βρεγμένα κέντρα των σκορπιών
Δείχνουν το δρόμο
Και το μυαλό ένας χάρτης βουτηγμένος στο κρασί
Και η ψυχή μέσα απ' το φίμωτρο
Θηλάζοντας
Τον πρόσω ορίζοντα του πόνου.

Αναδημοσίευση από: Ο πρώτος θάνατος, Οδός Πανός, Αθήνα 1996

The First Death (extracts)

IX

Seaside altar stooped begging avenging waves and torn ship's gear instead of vine leaves. The lament of the water absorbed within the serpents' nests, howling of the side-slipping gull – sacrificial cry, enshrouded fish, absolute darkness of a throat blocked with sediment and mucous. The utterly bare island, restless nightly couch, unmade hospital bed and its dry aged skin, the ash which encrusts the burning eye-sockets and the remains of the sacrifice. The nights fishing in the shivering torrents of disease for damp clothing, wandering nightmares and far-off memories of shipwrecks sparked anew, the dark sea's apparitions, corpses of bosom friends, the cracked picture of the beloved, her sea-whelmed breast – before returning to the bitter meadows of the abyss. Feast of all fruits.

X

Because you can no longer stay
because your vision allows the idols to writhe
until the lake congeals, until your hand ceases
to poke among the gizzards and the burning coals
seeking a useless axe
and let the sea scratch the dried blood;
dismissal.

Because you are looking for the mountain and the nails
beneath the stars
black crosses leaning towards the triumph
and once more you crawl and
scramble on the earth's wounds
spitting sylphyr which cauterizes your limbs
panting as ones upon the whores,
watering the lustful sandbanks
and the croaking of the birds of prey accompanies
the difelemen; ecstatic on the mountain.
And the moist stings of the scorpions
show the way
and the mind a map dipped in wine
and the soul within its muzzle
suckling
the further horizon of pain.

*Reprinted from: Dimitris Lyacos, The First Death,
translated by Shorsha Sullivan, Shoestring Press, Nottingham 2000)*

Πάτρικ Τσάπμαν

Ο Patrick Charman γεννήθηκε το 1968 και ζει στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές *Jazztown* (Raven Arts Press, 1991), *The New Pornography* (Salmon, 1996), *Breaking Hearts and Traffic Lights* (Salmon, 2007), και *A Shopping Mall on Mars* (BlazeVOX, 2008). Έχει εκδώσει επίσης μια συλλογή διηγημάτων με τίτλο *The Wow Signal* (Bluechrome, 2007) και ένα ραδιοφωνικό έργο με τίτλο *Doctor Who: Fear of the Daleks* (Big Finish, 2007). Έγραψε την πολυβραβευμένη ταινία *Burning the Bed* (2003), προσαρμόζοντας ένα δικό του διήγημα. Πρωταγωνιστές της ταινίας είναι η Gina McKee και η Aidan Gillen. Το 2003, έλαβε το πρώτο βραβείο στο πλαίσιο των Cinescape Genre Literary Awards. Το 2006, ίδρυσε μαζί με τον Philip Casey τον δικτυακό τόπο Irish Literary Revival. Σύντομα θα κυκλοφορήσει από τον εκδοτικό οίκο Salmon η ποιητική συλλογή με τίτλο *New and Selected Poems*.

Patrick Chapman

Patrick Chapman was born in 1968 and lives in Dublin, Ireland. His poetry collections are *Jazztown* (Raven Arts Press, 1991); *The New Pornography* (Salmon, 1996); *Breaking Hearts and Traffic Lights* (Salmon, 2007); and *A Shopping Mall on Mars* (BlazeVOX, 2008). He has also written a collection of stories, *The Wow Signal* (Bluechrome, 2007) and an audio drama, *Doctor Who: Fear of the Daleks* (Big Finish, 2007). He wrote the multi-award-winning film, *Burning the Bed* (2003), adapting from his own short story. The film starred Gina McKee and Aidan Gillen. In 2003, he won first prize for a story in the Cinescape Genre Literary Awards. In 2006, he and Philip Casey founded the Irish Literary Revival website. His *New and Selected Poems* is forthcoming from Salmon.

The Darwin Vampires

Being loth to sink in at your neck, they prefer to drink
Between your toes. They revel in the feet; they especially
Enjoy those places in between, where microbial kingdoms,
Overthrown with a pessary, render needle-toothed
Injuries invisible; where any trace of ingress, lost in the
fold,

Is conspicuous—as they themselves in daylight are—
By its absence. You will hardly notice that small
Sting; might not miss a drop until the moment
That the very last is drained. And when you're six
Beneath the topsoil, you will never rise to join them.

Rather, you will be a hint; a fluctuating butterfly;
A taste-regret on someone's tongue; a sudden tinted
Droplet in the iris of a fading smile; a blush upon
A woman's rose; a broken vein in someone's eyelid;
Always one degree below what's needed to be warm.

This poem is new and previously uncollected.

Skydiving Narcissus

Rush of air. The hatch sucked in its cheeks.
A steward pushed him skyward
And the aircraft, lighter by a sigh,
Blew a trail of kisses in its wake.

A baby boom of blushes born in air,
A legend wombed in silk, he pulled his cord.
But, stillborn as his parachute refused,
He had to think, and fast. Relief—
His shoes were fine. They would not look
Improper on the peacocks of Milan.

Then, before the hill-encrusted ground
Presumed to hug his delicate remains,

Τα Δαρβινικά Βαμπίρ

Απρόθυμα να διεισδύσουν απ' τον λαιμό σου, προτιμούν
να πίνουν
Ανάμεσα στα δάκτυλα του ποδιού σου. Το γλεντούν στις
πατούσες', κυρίως
Απολαμβάνουν εκείνα τα σημεία ενδιάμεσα, όπου
μικροβιακά βασίλεια,
Που καταλύθηκαν μ' ένα σπιράλ, κάνουν τα βελονωτά
Τραύματα αόρατα, όπου το όποιο ίχνος εισόδου, χαμένο
στην πτυχή,

Γίνεται αισθητό—όπως κι εκείνα στο φως της μέρας—
Με την απουσία του. Μόλις που θα το νιώσεις το μικρό
Τσίμπημα, ίσως δεν χάσεις ούτε σταγόνα ως τη στιγμή
Που θα στραγγίξει η τελευταία. Κι όταν βρεθείς στα δυο
Κάτω από το χώμα, δεν θα σηκωθείς ποτέ να τ' ανταμώσεις.

Νύξη θα γίνεις, μάλλον', κλυδωνιζόμενη πεταλούδα'
Γεύση καημού στη γλώσσα κάποιου', μια στάλα
Χροιάς στην ίριδα αχνού χαμόγελου', κοκκίνισμα πάνω στο
Ρόδο μιας γυναίκας', σπασμένη φλέβα σε κάποιου το
βλέφαρο',
Πάντοτε έναν βαθμό λιγότερο απ' όσο θέλει για να ζεστάνει.

Αυτό το ποίημα είναι καινούριο και δεν περιλαμβάνεται σε συλλογή.

Ελεύθερη Πτώση Νάρκισσου

Ριπή ανέμου. Η καταπακτή ρούφηξε τα μάγουλά της.
Ένας φροντιστής τον έσπρωξε προς τον ουρανό
Και το αεροσκάφος, ελαφρύτερο κατά έναν στεναγμό,
Φύσηξε χνάρι φιλιών στο κατόπι του.

Γεννιούνται με ραγδαίο ρυθμό οι κοκκινίλες εν πτήση
Θρύλος που τον κυφορεί μετάξι, τράβηξε τον λώρο του.
Όμως, θνησιγενής αφού το αλεξίπτωτο αρνήθηκε,
Έπρεπε να σκεφτεί, και γρήγορα. Ανακούφιση—
Τα παπούτσια του ήταν καλά. Δεν θά 'δειχναν
Αταίριαστα στα παγώνια του Μιλάνου.

Έπειτα, μπροστά στο στρωμένο λόφους έδαφος
Επιφορτισμένο να αγκαλιάσει τα ντελικάτα λείψανά του,

He prayed that down below he'd find a lake
And knew that he would make a gorgeous corpse.

*Taken from the collection A Shopping Mall on Mars
(BlazeVOX, 2008)*

Glossolalia

In his teenage years, the kid can speak in tongues.
He feels such peace as he has never known.

And when it's over,
When the preacher has moved on
And when the kid has reached his twenties
And discovered women,
Booze,
And women,
Booze
And women—

His pleasure is tempered by the certainty that
He is damned,
Because the tongues—

Those glottal aides-mémoires to one true prayer,
Delivered to a Bronze Age tribe: an oddly ululating code
The devil and his lawyers cannot crack—

The tongues are no longer
Speaking his language.

So—

He searches for their avatar
In every mouth he comes across.

*Taken from the collection A Shopping Mall on Mars
(BlazeVOX, 2008)*

Προσευχήθηκε κάτω εκεί να βρει μια λίμνη
Και ήξερε ότι θα γίνει πανέμορφο πτώμα.

Από τη συλλογή A Shopping Mall on Mars (BlazeVOX, 2008)

Γλωσσολαλία

Στην εφηβεία, το παιδί μπορεί να μιλήσει άγνωστες γλώσσες.
Νιώθει τόση γαλήνη όση δεν γνώρισε ποτέ.

Και όταν αυτό τελειώσει,
Όταν ο κήρυκας πάει παρακάτω
Και όταν το παιδί περάσει τα είκοσι
Και ανακαλύψει γυναίκες,
Ποτό,
Και γυναίκες,
Ποτό
Και γυναίκες—

Η απόλαυσή του μετριάζεται με τη βεβαιότητα ότι
Είναι καταραμένος,
Γιατί οι γλώσσες—

Εκείνα τα λαρυγγικά υπομνήματα της μίας αληθινής
προσευχής,
Δοσμένα σε μια φυλή της Χάλκινης Εποχής: αλλόκοτα
γοερός κώδικας που ο Διάβολος και οι δικηγόροι του δεν
μπορούν να σπάσουν—

Οι γλώσσες πλέον δεν
Μιλούν τη γλώσσα του.

Έτσι—

Αναζητά την ενανθρώπισή τους
Σε κάθε στόμα που συναντά.

Από τη συλλογή A Shopping Mall on Mars (BlazeVOX, 2008)

Tunisia, Winter 1998

For Yvonne

Tonight, in moonlight, your pellucid skin
Is gleaming as a silent movie star's,
Open lips caressed by playful rays.
Between the jet-black comma of your hair
And the Berber blanket's fringe
That frame your beautiful face like a still –
Your complexion is so clear as to be luminous
As moonlight itself on the crown of a nimbus.

In weeks, all we'll have of each other is desert –
A couple of jars filled with camel-ride sand.
Now, I watch over your dreaming – secure
For the moment, unsleeping but drowsy,
My bare arm exposed at the edge of the bed
That is furthest away from your body:
By the time the mosquito – proboscis drawn in –
Is aware of your breath, she'll have taken her fill.

*Taken from the collection Breaking Hearts and Traffic Lights
(Salmon, 2007)*

Τυνησία, Χειμώνας 1998

Για την Ιβόν

Απόψε, στο φεγγαρόφωτο, το διαυγές σου δέρμα
Φέγγει σαν της σταρ βουβής ταινίας,
Χείλη ανοιχτά χαϊδεύουν οι παιχνιδιάρες ακτίνες,
Ανάμεσα στο κατάμαυρο κόμμα των μαλλιών σου
Και τα κρόσσια της βερβερίνικης κουβέρτας
Που κλείνουν το όμορφό σου πρόσωπο σαν κάδρο
Η επιδερμίδα σου είναι τόσο διάφανη που λάμπει
Όσο κι αυτό το φεγγαρόφωτο στην άλω μελανία.

Λίγες βδομάδες και το μόνο που θα 'χει ο ένας απ' τον
άλλον είναι έρημος –

Μια-δυο γυάλες γεμάτες άμμο πορείας με καμήλα.

Τώρα, επιστατώ το ονειρέμά σου -ασφαλής

Για την ώρα, άυπνος ωστόσο γλαρωμένος,

Το γυμνό χέρι μου εκτίθεται σε εκείνη την άκρη του
κρεβατιού

Που είναι μακρύτερα από το σώμα σου:

Μέχρι το κουνούπι– με προβοσκίδα μαζεμένη –

Ν' αντιληφθεί την ανάσα σου, θα έχει χορτάσει.

Από τη συλλογή Breaking Hearts and Traffic Lights (Salmon, 2007)

Eidolon

Years go by and all your loves devolve into a composite,
Passing on time's travelator, gliding to a terminal,
Never to be seen again and you watch from Security,
Frisked as though this stood for sex, this stood for intimate.

Ghosts – and you are ignorant of exorcism rites.
Whenever you're entangled in some temporary angel
Comes the shadow of another love: a flicker of a dimple
Or the first arrested syllable of laughter soft as promises.

You meet her in Departures after half a decade lost
And it's no longer her but her extrapolated. Someone
Calls her over – time to make the plane – and flings
A prophylactic glance at you, you melancholy revenant.

*Taken from the collection Breaking Hearts and Traffic Lights
(Salmon, 2007)*

Είδωλο

Χρόνια περνούν κι όλες οι αγάπες σου φθίνουν σε έναν
σύμπλεγμα,
Κυλούν με τον αυτόματο διάδρομο του χρόνου, γλιστρούν
προς ένα τέρμιναλ,
Ποτέ δεν θα φανούν ξανά κι εσύ κοιτάς από την
Ασφάλεια,
Ψάχνεσαι σωματικά σαν αυτό να σήμαινε σεξ, σαν να
σήμαινε οικείο.

Φαντάσματα – κι εσύ είσαι άμαθος σε τελετές εξορκισμού.
Όποτε μπλεχτείς σε κανέναν προσωρινό άγγελο
φτάνει η σκιά μιας άλλης αγάπης: πετάρισμα σ' ένα
λακκάκι
Ή η πρώτη κρατημένη συλλαβή γέλιου απαλού σαν
υπόσχεση.

Τη συναντάς στις Αναχωρήσεις μετά από μισή δεκαετία
χαμένη
Και δεν είναι πια εκείνη αλλά εκείνη συναγόμενη. Κάποιος
Την καλεί να πάει – ώρα για το αεροπλάνο – και ρίχνει
Μια προφυλακτική ματιά σε σένα, εσένα μελαγχολία
επανερχόμενη.

Από τη συλλογή Breaking Hearts and Traffic Lights (Salmon, 2007)

Susan Millar DuMars

Susan Millar DuMars is a US born writer who makes her home in Galway, Ireland. Her debut poetry collection, *Big Pink Umbrella* was published by Salmon Poetry in April 2008. A mini-collection of her short stories, *American Girls*, was published by Lapwing Press in 2007. Susan and her husband Kevin Higgins organise the successful literary events series, *Over the Edge*, in Galway.

Susan Millar DuMars

Η συγγραφέας Susan Millar DuMars είναι γεννημένη στις ΗΠΑ, ζει όμως στο Galway της Ιρλανδίας. Η πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο *Big Pink Umbrella* εκδόθηκε τον Απρίλιο του 2008 στον οίκο *Salmon Poetry*. Το 2007 εξέδωσε στον εκδοτικό οίκο *Larwing Press* συλλογή διηγημάτων με τίτλο *American Girls*. Η Susan και ο σύζυγός της, Kevin Higgins, οργανώνουν την επιτυχημένη σειρά λογοτεχνικών εκδηλώσεων *Over the Edge*, στο Galway.

*All poems are taken from Susan's collection Big Pink Umbrella
(Salmon Poetry, 2008)*

Shirt

A silken splurge.
Color of loyalty.
Shade of serenity.
Summer sky blue.
It glides
over the pouting
flesh of his arms.
Floats
into place across
the gassy globe of his belly.
He's ready.
Sucks in his gut as he
steps out the door onto
Chestnut Street.
The yellow dust
of civilization.
Traffic's savage music, the cruel
flash of sun stroked metal,
a thousand shuffling feet.
His shirt protects him
from the siege of stares.
From the panting subway grate,
the bony billboard model,
the exhaust.
He feels almost safe;
bravely, belly first, he meets
the heat-soaked day.

Όλα τα ποιήματα της Σούζαν είναι από την
συλλογή της *Big Pink Umbrella* (*Salmon Poetry*, 2008)

Πουκάμισο

Μεταξωτή σπατάλη.
Χρώμα της αφοσίωσης.
Απόχρωση της γαλήνης.
Γαλάζιο καλοκαιρινού ουρανού.
Γλιστρά
πάνω απ' την μουτρωμένη
σάρκα των χεριών του.
Πλέει
στη θέση του πάνω στην
αεριούχα σφαίρα της κοιλιάς του.
Είναι έτοιμος.
Ρουφά το στομάχι ενώ
βγαίνει απ' την πόρτα στην
οδό Τσέσνατ.
Η κίτρινη σκόνη
του πολιτισμού.
Η άγρια μουσική κυκλοφορίας, η βάνουση
λάμψη μετάλλου που το χτυπά ο ήλιος,
χίλια σερνάμενα πόδια.
Το πουκάμισό του τον προστατεύει
από την πολιορκία των βλεμμάτων.
Από την ασθμαίνουσα σχάρα του μετρό,
το κοκαλιάρικο μοντέλο της αφίσας,
την εξάτμιση.
Νιώθει σχεδόν ασφαλής·
θαρραλέα, με πρώτα την κοιλιά, ανταμώνει
την μουσκεμένη στη ζέστη ημέρα.

The Wellspring Wife (after Pushkin)

It is a tradition in St. Petersburg for newlyweds to be photographed by the Bronze Horseman, a statue of Peter the Great astride his horse. The statue overlooks the River Neva.

Neva whispers in her sleep
as Peter's city rises
in Summer's arms.
I drip lace.
My veil lifts in the breeze
like the foam of a wave.
I am the Wellspring Wife –
I blow kisses
and bring floods.

I am the Wellspring Wife,
barefoot on Decembrists' Square.
My groom beside me
tugs on his tie.
We smile into the lens.
I shape stones
quench thirst
swallow sailors whole.
Don't tell him.

I am the Wellspring Wife
and all Peter fears.
His horse rears at the scent
of briny me.
Under men's constructions
the restless water rises.
I am the Wellspring Wife.
I seep into cracks
lick at the foundations
bide my time.

Η Σύζυγος Πηγή (κατά Πούσκιν)

Είναι παράδοση στην Αγία Πετρούπολη να φωτογραφίζονται οι νεόνυμφοι μπροστά στον Μπρούτζινο Καβαλάρη, το άγαλμα του Μεγάλου Πέτρου πάνω στο άλογό του. Το άγαλμα βλέπει προς τον ποταμό Νέβα.

Ο Νέβα ψιθυρίζει στον ύπνο της
ενώ η πόλη του Πέτρου υψώνεται
στα χέρια του Καλοκαιριού.
Στάζω δαντέλα.
Το πέπλο μου σηκώνεται στην αύρα
σαν τον αφρό του κύματος.
Είμαι η Σύζυγος Πηγή –
πετάω φιλιά
και φέρνω πλημμύρες.

Είμαι η Σύζυγος Πηγή,
ξυπόλητη στην Πλατεία των Δεκεμβριστών.
Ο γαμπρός πλάι μου
τραβολογάει τη γραβάτα.
Χαμογελάμε στον φακό.
Σμιλεύω πέτρες
σβήνω τη δίψα
καταπίνω ναύτες ολόκληρους.
Μην του το πείτε.

Είμαι η Σύζυγος Πηγή
και ο φόβος του Πέτρου όλος.
Το άλογό του ορθώνεται στην οσμή
μου την αλμυρή.
Κάτω απ' τα κτίσματα ανδρών
τα ανήσυχά νερά φουσκώνουν.
Είμαι η Σύζυγος Πηγή.
Σταλάζω μέσα στις ρωγμές
γλύφω τα θεμέλια
καιροφυλαχτώ.

Supermarket Selves

I cried by the canned goods
at twenty two;
trying to decide if
I was a vegetarian.
Too many choices then.
I don't know how
I got here.
Embarrassed by the lushness
of oranges.
Fingers clenched on coins,
counting, counting.
Coveting Korma sauce,
€2.69 a jar.

Funny to think
how vast is the supermarket.
A universe of fresh fish,
frozen waffles. But I can't see
all that under
this sky of sallow stars, clutching
the wire basket childless
women carry.
I can't see the universe
when I'm inside it.
All I can see
is this aisle I'm on.

Winter, Eggs

I thought of Denice
in the deli section of Atkin's Market
because she used to work there
(I saw her, for an instant,
under the fluorescence, in that stupid red
apron Mr. Atkins made her wear.)
And I thought, don't forget to call her,
and did I remember the eggs?

Walking uphill, into the wind,
hugging the groceries, scarred
and shrivelled apples from the orchard
underfoot. I'm trying to name the song

Ράφια του Σουπερμάρκετ

Έκλαψα πλάι στις κονσέρβες
στα είκοσι δύο
προσπαθούσα να αποφασίσω αν
ήμουν χορτοφάγος.
Επιλογές με το παραπάνω τότε.
Δεν ξέρω πως
έφτασα εδώ.
Αμήχανη μπροστά στο όργιο
των πορτοκαλιών.
Δάχτυλα σφιγμένα στα κέρματα,
μετρούν, μετρούν.
Λιμπίζομαι σάλτσα κόρμα,
στα €2,69 το βάζο.

Περίεργο αν το σκεφτείς
πόσο απέραντο είναι το σούπερ μάρκετ.
Ένα σύμπαν από φρέσκα ψάρια,
κατεψυγμένες βιάφλες. Όμως όλα αυτά δεν μπορώ
να τα δω κάτω από
αυτόν τον ουρανό των χλωμών αστεριών, σφίγγοντας
το συρμάτινο καλάθι που κρατούν
οι άτεκνες γυναίκες.
Δεν μπορώ να δω το σύμπαν
όταν είμαι μέσα του.
Το μόνο που μπορώ να δω
είναι αυτός ο διάδρομος που είμαι.

Χειμώνας, Αβγά

Θυμήθηκα την Ντενίζ
στα ντελικάτέσεν στο μαγαζί του Άτκιν
γιατί κάποτε δούλευε εκεί
(την είδα, για μια στιγμή,
κάτω από το φθόριο, με εκείνη την ηλίθια κόκκινη
ποδιά που την έβαζε να φοράει ο κύριος Ατκιν).
Και σκέφτηκα μην ξεχάσω να της τηλεφωνήσω,
και άραγε θυμήθηκα τα αβγά;

Ανηφορίζω, αντίθετα στον άνεμο,
αγκαλιάζοντας τα ψώνια, τρομαγμένα
και ζαρωμένα τα μήλα από τον οπωρώνα
καταγής. Αναζητώ τον τίτλο του τραγουδιού

that was on the Muzak.
Thinking also of an omelette
and a strong cup of coffee.
A winter lunch.

Gretchen is waiting at the top of the driveway –
too pale, not waving, hugging her body,
where is her coat?
When I reach her, she tells me,
“Put down the groceries,”
so I balance them on the hood of a car.
“- something to tell you. Denice –“
Call her. Eggs. Got them.
“ – was on that plane. That we saw
on the news.”

Grass on fire.
Seatbelts hanging from trees.
The groceries start to slide.
Gretchen steadies them.
My voice is like ice creaking
and shattering under our feet.

I remember.
The song on the Muzak was “Fire and Rain”,
and I saw her, for an instant,
her brown arms on the counter,
giggling with me about Hank Armstrong.
Asking if I wanted to go swimming
at the reservoir, when she got off work.
But that was summer.
We are deep in winter now.
The reservoir is silent, choked with ice.
I remembered the eggs, and I came home
and next I would have called her.

We head inside. Gretchen carries
the groceries.
Later, she puts them away.
Snowy white eggs, whole and perfect.
Safely away in the refrigerator.

που έπαιζαν τα μεγάφωνα.
Σκέφτομαι και μια ομελέτα
κι ένα φλιτζάνι δυνατό καφέ.
Ένα χειμωνιάτικο γεύμα.

Η Γκρέτσεν περιμένει στην κορυφή του δρόμου –
πολύ χλωμή, δεν νεύει, αγκαλιάζει το κορμί της,
πού είναι το παλτό της;
Όταν τη φτάσω, μου λέει,
“Άφησε κάτω τα ψώνια,”
έτσι εγώ τα ισορροπώ σε κάποιο καπό αμαξιού.
“- κάτι να σου πω. Η Ντενίς –“
Να της τηλεφωνήσω. Αβγά. Πήρα.
“ – ήταν στο αεροπλάνο. Που είδαμε
στις ειδήσεις”

Γρασίδι φλέγεται.
Ζώνες ασφαλείας κρέμονται απ’ τα δέντρα.
Τα ψώνια αρχίζουν να γλιστρούν.
Η Γκρέτσεν τα στερεώνει.
Η φωνή μου είναι σαν πάγος που ραγίζει
και θρυμματίζεται κάτω από τα πόδια μας.

Θυμήθηκα.
Το τραγούδι στα μεγάφωνα ήταν το “Fire and Rain”,
και την είδα, για μια στιγμή,
τα μελαχρινά μπράτσα της πάνω στον πάγκο,
να χαχανίζουμε μαζί για τον Χανκ Άρμστρονγκ.
Να ρωτάει αν θέλω να πάμε για μπάνιο
στη λίμνη, όταν σχολάσει.
Τότε όμως ήταν καλοκαίρι.
Έχουμε βαρύ χειμώνα τώρα.
Η λίμνη είναι σιωπηρή, πνιγμένη στον πάγο.
Θυμήθηκα τα αβγά, και γύρισα σπίτι
και μετά θα της τηλεφωνούσα.

Μπαίνουμε μέσα. Η Γκρέτσεν κουβαλά
τα ψώνια.
Αργότερα, τα τακτοποιεί.
Χιονάτα λευκά αβγά, σώα και αβλαβή.
Βαλμένα με ασφάλεια στο ψυγείο.

Kevin Higgins

Kevin Higgins was born in London in 1967 but grew up in Galway City where he still lives. With his wife Susan Millar DuMars, he co-organises the successful Over The Edge literary events in Galway. Kevin also facilitates poetry workshops at Galway Arts Centre; teaches creative writing at Galway Technical Institute and was recently Writer-in-Residence at Merlin Park Hospital. He is the poetry critic of the Galway Advertiser and was a founding co-editor of The Burning Bush literary magazine. Kevin's first collection of poems *The Boy With No Face* was published by Salmon in February 2005. *The Boy With No Face* was short-listed for the 2006 Strong Award for Best First Collection by an Irish Poet. His second collection, *Time Gentlemen, Please*, was published in March 2008 by Salmon. One of the poems from *Time Gentlemen, Please*, 'My Militant Tendency', was highly commended by the judges of this year's Forward Poetry Prize and features in the Forward Book of Poetry 2009. Kevin won the 2003 Cúirt Festival Poetry Grand Slam and was awarded a literature bursary by the Arts Council in 2005. Kevin's work is discussed in poet-critic Justin Quinn's *Cambridge Introduction to Modern Irish Poetry* (Cambridge University Press, 2008). A recent poem of his poems, 'Ourselves Again', has been selected for inclusion in *Best of Irish Poetry 2009*.

Kevin Higgins

Ο Kevin Higgins γεννήθηκε στο Λονδίνο το 1967, μεγάλωσε όμως στο Galway City όπου ζει ακόμα. Μαζί με τη σύζυγό του, Susan Millar DuMars, διοργανώνουν τις επιτυχημένες λογοτεχνικές εκδηλώσεις Over The Edge στο Galway. Ο Kevin καθοδηγεί εργαστήρια ποίησης στο Arts Council του Galway Arts Centre, διδάσκει δημιουργική γραφή στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο του Galway Technical Institute και μέχρι πρόσφατα είχε τη θέση του Επισκέπτη Συγγραφέα (Writer-in-Residence) στο Νοσοκομείο Merlin Park. Γράφει κριτική ποίησης για το περιοδικό Galway Advertiser και είναι μέλος της ιδρυτικής, συντακτικής ομάδας του λογοτεχνικού περιοδικού The Burning Bush. Η πρώτη του ποιητική συλλογή, *The Boy With No Face*, εκδόθηκε στον οίκο Salmon τον Φεβρουάριο του 2005. Η συλλογή *The Boy With No Face* προτάθηκε για το Βραβείο Strong το 2006, στην κατηγορία Καλύτερη Πρώτη Συλλογή Ιρλανδού Ποιητή. Η δεύτερη συλλογή του με τίτλο *Time Gentlemen, Please*, εκδόθηκε τον Μάρτιο του 2008 στον Salmon. Ένα από τα ποιήματα της συλλογής *Time Gentlemen, Please* με τίτλο 'My Militant Tendency', έλαβε έπαινο από τους κριτές του φετινού Ποιητικού Βραβείου Forward και περιλαμβάνεται στο *Forward Book of Poetry 2009*. Ο Kevin κέρδισε το 2003 το Cúirt Festival Poetry Grand Slam και το 2005 του απονεμήθηκε λογοτεχνική υποτροφία από το Arts Council. Το έργο του Kevin αναλύεται στο βιβλίο *Cambridge Introduction to Modern Irish Poetry* (Cambridge University Press, 2008) του κριτικού ποίησης Justin Quinn. Ένα από τα πιο πρόσφατα ποιήματά του, το 'Ourselves Again', επιλέχθηκε και θα συμπεριληφθεί στη συλλογή *Best of Irish Poetry 2009*.

A Brief History Of Those Who Made Their Point Politely and Then Went Home

On this day of tear-gas in Seoul
and windows broken at Dickens & Jones,
I can't help wondering why a history
of those, who made their point politely
and then went home, has never been written.

Those who, in the heat of the moment,
never dislodged a policeman's helmet,
never blocked the traffic or held the country to ransom.
Someone should ask them: "Was it all worth it?"

All those proud men and women, who never
had the National Guard sent in against them;
who left everything exactly as they found it,
without adding as much as a scratch to the paintwork;
who no-one bothered asking: "Are you or have you ever
been?"
because we all knew damn well they never ever were.

*This poem is taken from Kevin's first collection The Boy With No
Face, (Salmon Poetry, 2005)*

Dad*

On yellow evenings
in a country which no longer exists,
we ignore each other
over deceased cups of coffee.
Until I shatter
the pristine silence:
announce my opposition
to the trickledown theory, or
the concept of right and wrong
as you understand it; or say
all things considered
this would be a good time for
the world to end.
Sometimes you bark back:
that in my world without rules
Ian Brady would probably tour Europe

Η Σύντομη Ιστορία Εκείνων Που Έκαναν Τη Δήλωσή Τους Ευγενικά και Ύστερα Πήγαν Σπίτι

Αυτή τη μέρα δακρυγόνων στη Σεούλ
και σπασμένης βιτρίνας του Dickins & Jones,
δεν γίνεται να μην αναρωτηθώ γιατί η ιστορία
εκείνων που έκαναν τη δήλωσή τους ευγενικά
και ύστερα πήγαν σπίτι, δεν έχει γραφτεί ποτέ.

Εκείνων που στην έξαψη της στιγμής,
ποτέ δεν άρπαξαν κράνος αστυνόμου,
ποτέ δεν έκλεισαν δρόμους ούτε έπιασαν τη χώρα για
λύτρα.
Κάποιος να τους ρωτήσει: “Άξιζε τον κόπο;”

Όλων εκείνων των περήφανων αντρών και γυναικών που
ποτέ
δεν είδαν την Εθνοφρουρά απέναντί τους
που τα άφησαν όλα ακριβώς όπως τα βρήκαν,
χωρίς να προσθέσουν ούτε ένα γδάρσιμο στη μπογιά
που κανένας δεν μπήκε τον κόπο να ρωτήσει: “Είσαι ή
ήσουν ποτέ;”
γιατί όλοι το ξέραμε πολύ καλά ότι ποτέ δεν ήταν.

*Αυτό το ποίημα είναι από την πρώτη συλλογή του Κέβιν The
Boy With No Face, (Salmon Poetry, 2005)*

Μπαμπάς*

Τα κίτρινα δειλινά
σε μια χώρα που δεν υπάρχει πια,
αγνοούμε ο ένας τον άλλον
μπροστά σε εκλιπόντα φλιτζάνια καφέ.
Μέχρι να θρυμματίσω
την ανέγγιχτη σιωπή:
Ν' ανακοινώσω την αντίθεσή μου
στη θεωρία της διάχυσης ή
στην έννοια του σωστού και του λάθους
όπως εσύ την αντιλαμβάνεσαι· ή να πω
σε τελική ανάλυση
αυτή θα ήταν καλή εποχή
για να τελειώσει ο κόσμος.
Καμιά φορά μου απαντάς ξερά:
ότι στον χωρίς κανόνες κόσμο μου
ο Ίαν Μπράντι θα περιόδευε την Ευρώπη

promoting his autobiography
Everybody Gets What They Deserve:
“The author will be available afterwards
to take children from the audience”;
and never mind the big opinions,
with my Leaving Cert the only job
I’m fit for, in a country
which no longer exists, is meeting men
in hotels for small change.

But mostly you abscond to give
some innocent shrub
a skinhead haircut; allow me
to keep contradicting myself
until I find out what it is
I’m trying to say.

Tuesday*

Her still away and the town
all East-winds and tonsillitis, as you come
back for a quiet night in not playing
with yourself, but instead get the loud
catastrophe of a friend, whose wife’s
finally told him: “Time for Teletubbie fuck off”,
meowing on your garage roof. Hours
then of him determined to see nothing
in the coffee cup but the absence now
of anyone to help him to the exit
in the event of darkness. Later,

his blood black with caffeine and whiskey,
he swears on The Koran, Bible
and Little Book of Complete Bollocks to be more
from now on than an instrument
in any woman’s orchestra. And suddenly all you can see
is the promise for him of a long future
of cough syrup and scoreless draws, as he goes on
to share various caravans with guys
with mad, grey heavy metal hair and perhaps
once a year have an out of underpants experience
with a woman twice his age. By midnight

προωθώντας την αυτοβιογραφία του
Καθένας Παίρνει Ό,τι Του αξίζει:

“Στη συνέχεια, ο συγγραφέας θα είναι διαθέσιμος
να πάρει παιδιά απ’ το κοινό”

και μην ακούς μεγάλα λόγια,
με το Απολυτήριό μου για τη μόνη δουλειά
που κάνω, σε μια χώρα
που δεν υπάρχει πια, είναι να βρίσκομαι με άντρες
σε ξενοδοχεία για μερικά ψιλά.

Συνήθως όμως διαφεύγεις για να κάνεις σε
κανέναν αθώο θάμνο
το κούρεμα του σκίνχεντ’ επέτρεψέ μου
να συνεχίσω να αντιφάσκω
μέχρι να βρω τί είναι αυτό
που προσπαθώ να πω.

Τρίτη*

Εκείνη ακόμα μακριά και η πόλη
όλο ανατολικούς ανέμους και αμυγδαλίτιδα, ενώ
επιστρέφεις για μια ήσυχη νύχτα μέσα χωρίς να τον
παίξεις, βρίσκεις αντ’ αυτού την ηχηρή
καταστροφή του φίλου που του είπε
η γυναίκα του επιτέλους: “Ωρα το Τέλεταμπι να πάει να
γαμηθεί”,
να νιαουρίζει στη στέγη του γκαράζ. Όρες
λοιπόν με αυτόν αποφασισμένο να μη βλέπει
στο φλιτζάνι του καφέ τίποτα εκτός από την απουσία τώρα
οποιοδήποτε θα τον βοηθούσε να βρει την έξοδο
σε περίπτωση σκότους. Αργότερα,

το αίμα του μαύρο στην καφεΐνη και το ούισκι,
ορκίζεται στο Κοράνι, τη Βίβλο
και το Μικρό Βιβλίο της Απόλυτης Αρλούμπας να είναι
εφεξής
παραπάνω από απλό όργανο
στην ορχήστρα μιας γυναίκας. Και ξαφνικά το μόνο που
βλέπεις
είναι η υπόσχεση για το μακρύ του μέλλον
με σιρόπι βήχα και λευκές ισοπαλίες, όσο θα συνεχίζει
να μοιράζεται τροχόσπιτα με τύπους
με τρελά, γκρίζα χεβιμεταλάδικα μαλλιά και ίσως
μια φορά το χρόνο να βιώνει έξω-σωβρακική εμπειρία
με μια γυναίκα στα διπλά του χρόνια. Τα μεσάνυχτα

you're about to tell him
you'd rather wake up with
the late Leonid Brezhnev, than have to listen
to any more of this, but at the last moment
keep your sympathetic head, because
as the proverb says: "Mock not, for tomorrow
you too may have you're bare arse
turned to the sun."

Firewood*

A bone field fifty metres by fifty.
It's problematic to describe this as genocide.
I gather firewood at eight o'clock in the morning.
My son clings to my dress. Men in uniforms
with military insignia stop their car
and throw him into a fire. Then five of them
one after the other. I am paralysed.
It's problematic to describe this as genocide.
*The solution is not military intervention. We demand
the US keep its hands off Sudan.*
Children start jumping out windows
when the Janjaweed come into the school.
The police begin firing. Everyone,
mainly babies and the elderly,
falls down. I am standing on bodies.
A military barracks.
No bathroom. People stay still,
suffering their wounds.
People stay still. No bathroom.
A military barracks. I am standing on bodies,
fall down. Mainly babies and the elderly.
Everyone. The police begin firing.
When the Janjaweed come into the school,
children start jumping out windows.
The solution not military intervention.
The US keep its hands off Sudan, we demand
It's problematic to describe this as genocide.
I am paralysed. One after the other,
five of them. They stop their car
and throw him into a fire. Men in uniforms

ετοιμάζεσαι πια του πεις
πως προτιμάς να ξυπνήσεις πλάι
στον μακαρίτη τον Λεονίντ Μπρέζνιεφ, παρά να
αναγκαστείς
να ακούσεις παραπάνω, αλλά την τελευταία στιγμή
κρατάς τη συμπονετική σου ψυχραιμία, γιατί
όπως λέει και η παροιμία: “Μην κοροϊδεύεις, γιατί αύριο
μπορεί κι εσύ να βρεθείς με τον κώλο σου γυμνό
να βλέπει προς τον ήλιο”

Καυσόξυλα*

Πεδίο οστών πενήντα μέτρα επί πενήντα.
Ο χαρακτηρισμός γενοκτονία είναι προβληματικός.
Μαζεύω καυσόξυλα στις οκτώ η ώρα το πρωί.
Ο γιος μου γραπώνεται απ’το φουστάνι μου. Ένστολοι
άντρες
με στρατιωτικά διακριτικά σταματούν με το αυτοκίνητο
και τον πετάνε σε μια φωτιά. Ύστερα πέντε απ’ αυτούς
ο ένας μετά τον άλλον. Έχω παραλύσει.
Ο χαρακτηρισμός γενοκτονία είναι προβληματικός.
Η λύση δεν είναι στρατιωτική επέμβαση. Απαιτούμε
να αφήσουν οι ΗΠΑ κάτω τα χέρια από το Σουδάν.
Παιδιά αρχίζουν να πηδούν από τα παράθυρα
όταν οι Τζαντζαουίντ μπαίνουν στο σχολείο.
Η αστυνομία αρχίζει να πυροβολεί. Όλοι,
κυρίως μωρά και γέροι,
πέφτουν κάτω. Στέκομαι πάνω σε πτώματα.
Στρατόπεδο.
Χωρίς τουαλέτα. Ο κόσμος μένει ακίνητος,
υποφέρει τα τραύματά του.
Ο κόσμος μένει ακίνητος. Χωρίς τουαλέτα.
Στρατόπεδο. Στέκομαι πάνω σε πτώματα,
πέφτουν κάτω. Κυρίως μωρά και γέροι.
Όλοι. Η αστυνομία αρχίζει να πυροβολεί.
Όταν οι Τζαντζαουίντ μπαίνουν στο σχολείο,
παιδιά αρχίζουν να πηδούν από τα παράθυρα.
Η λύση δεν είναι στρατιωτική επέμβαση.
ΗΠΑ κάτω τα χέρια από το Σουδάν, απαιτούμε.
Ο χαρακτηρισμός γενοκτονία είναι προβληματικός.
Έχω παραλύσει. Ο ένας μετά τον άλλον,
πέντε απ’ αυτούς. Σταματούν με το αυτοκίνητο
και τον πετάνε σε μια φωτιά. Ένστολοι άντρες
με στρατιωτικά διακριτικά.

with military insignia.
My son clings to my dress.
At eight o'clock in the morning I gather firewood.
It's problematic to describe this as genocide.
A bone field fifty metres by fifty.

(the non-italicised lines are quotations from eye-witness accounts from Darfur)

The Great Escape*

For four days in August
to this place of novelty haircuts
and Surrealist sandcastles.
In weather that once spelt
Socialist Summer Camp
you watch a lone goose
move high across the water;
imagine the wetsuits plopping,
one by one, from a distant rock
are a cult come here
to commit mass suicide. Kilkee,
host town to Uzbekistan.
A B&B run by a guy, you're sure
is ex-Romanian army.
The Gold Sea Chinese Takeaway.
Fry-ups all day
until three. You could do this:

whittle yourself a pipe
from a piece of driftwood,
spend the wide autumn evenings
smoking it;
let the terrorists in the television
take over the airports;
just whitter away about how
the man with the metal detector,
who prowls the beach each afternoon,
is definitely working for Them.

**These poems are taken from Kevin's second collection
Time Gentlemen, Please (Salmon Poetry, 2008)*

Ο γιος μου γραπώνεται απ' το φόρεμά μου.
Στις οκτώ η ώρα το πρωί μαζεύω καυσόξυλα.
Ο χαρακτηρισμός γενοκτονία είναι προβληματικός.
Πεδίο οστών πενήντα μέτρα επί πενήντα.

*(οι σίχλοι που δεν είναι σε πλάγια γραφή είναι αποσπάσματα
από μαρτυρίες αυτόπτων, στο Νταρφούρ)*

Η Μεγάλη Απόδραση*

Για τέσσερις μέρες τον Αύγουστο
σ' αυτό το μέρος με τα νεωτερικά κουρέματα
και τα σουρεαλιστικά κάστρα στην άμμο.
Με καιρό που κάποτε σήμαινε
Θερινό Κάμπινγκ Σοσιαλιστών
παρατηρείς μια χήνα μοναχή
να διασχίζει πέρα το νερό
φαντάσου τις φόρμες δυτών που παφλάζουν,
μια-μια, από έναν βράχο μακρινό
να είναι μια αίρεση που ήρθε εδώ
να διαπράξει ομαδική αυτοκτονία. Κίλκι,
πόλη υποδοχής του Ουζμπεκιστάν.
Πανσιόν που την κρατάει ένας τύπος -είσαι σίγουρος
ότι είναι του πρώην ρουμανικού στρατού.
Gold Sea Κινέζικο Σε Πακέτο.
Πρωινό σερβίρουμε όλη μέρα
ως τις τρεις. Θα μπορούσες;

να πελεκίσεις μια πίπα
σε ξύλο που ξεβράστηκε,
να περνάς τα πλατιά φθινοπωρινά δειλινά
καπνίζοντάς την
να αφήσεις τους τρομοκράτες στην τηλεόραση
να καταλάβουν τα αεροδρόμια
να αερολογείς απλά λέγοντας πως
ο άνδρας με τον ανιχνευτή μετάλλου,
που περιφέρεται στην παραλία κάθε απόγευμα,
δουλεύει οπωσδήποτε για Αυτούς.

**Τα ποιήματα είναι από τη δεύτερη συλλογή του Κέβιν με τίτλο
Time Gentlemen, Please (Salmon Poetry, 2008)*

Σόρσα Σάλλιβαν

Ο Σόρσα Σάλλιβαν γεννήθηκε στο Δουβλίνο το 1932. Σπούδασε Κλασική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Λιντς και εργάστηκε κυρίως στην Αγγλία, μεταξύ άλλων ως αρχαιολόγος και λέκτορας στο Robert Gordon's Institute of Technology. Ως υπεύθυνος για την ξενογλωσση λογοτεχνία διαμόρφωσε τμήματα Νέας Ελληνικής λογοτεχνίας σε διάφορες βιβλιοθήκες του Λονδίνου. Από τα Ελληνικά μεταφράζει κυρίως ποίηση, θέατρο καθώς και θεωρητικά κείμενα για τις εικαστικές τέχνες.

Λίνα Σιπητάνου

Η Λίνα Σιπητάνου γεννήθηκε το 1971. Σπούδασε Γερμανική Φιλολογία στη Θεσσαλονίκη και Γενική και Συγκριτική Λογοτεχνία στο Παρίσι. Εργάζεται ως μεταφράστρια από το 1998. Ζει στην Αθήνα.

Shorsha Sullivan

Shorsha Sullivan was born in Dublin in 1932. Studied Classics at Leeds University and worked mainly in England as, among other things, an archaeologist and a lecturer at Robert Gordon's Institute of Technology. Being in charge of foreign literature he established sections for Modern Greek authors in different London libraries. From Greek he has translated mainly poetry and plays as also texts on visual art theory.

Lina Sipitanou

Lina Sipitanou was born in 1971. She studied German Literature in Salonica and General and Comparative Literature in Paris. She works as a translator since 1998. She lives in Athens.

Βίκτωρ Ιβάνοβιτς

Γεννήθηκε το 1947 στην Tulcea, Ρουμανίας, από μητέρα Ελληνίδα και πατέρα με ρίζες στην πολυεθνική και πολυπολιτισμική περιοχή της Μπουκοβίνας (κτήση, μέχρι το 1918, της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας). Εγκύκλιες σπουδές στο Ελληνικό Λύκειο του Βουκουρεστίου (1962-66) και πανεπιστημιακές στην Σχολή Λατινογενών, Κλασικών και Ανατολικών Γλωσσών του Πανεπιστημίου του Βουκουρεστίου (1966-71). Μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Μάλαγα, Ισπανίας (1987). Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Cluj, Ρουμανίας (1993). Μεταξύ 1971-84 δίδαξε ισπανική και ισπανοαμερικανική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Βουκουρεστίου. Το 1985, για πολιτικούς λόγους, αναγκάστηκε να εκπατριστεί, και έκτοτε ζει και εργάζεται στην Ελλάδα. Διδάσκει Ισπανική Λογοτεχνία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και Θεωρία Μετάφρασης στο Διατμηματικό Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Μετάφρασης / Μεταφρασεολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Μέλος της Ενώσεως Συγγραφέων της Ρουμανίας και της ελληνικής Εταιρείας Συγγραφέων, της Ελληνικής Εταιρείας Γενικής και Συγκριτικής Γραμματολογίας, της Διεθνούς Εταιρείας Ισπανιστών της Εταιρείας Θερβαντιστών και της Εταιρείας Ελλήνων Ισπανιστών (ιδρυτικό μέλος και νυν Αντιπρόεδρος). Γράφει τα δοκίμιά του στα ελληνικά, ρουμανικά, ισπανικά και γαλλικά. Μεταφράζει από τα ελληνικά, ρουμανικά, ισπανικά, γαλλικά, πορτογαλικά, καταλανικά και ιταλικά, και προς ελληνικά, ρουμανικά και ισπανικά.

Έχει μεταφράσει, μεταξύ άλλων, Οδυσσέα Ελύτη (στα ρουμανικά και ισπανικά), Octavio Paz (στα ελληνικά και ρουμανικά), Paul Celan -τα ρουμανικά ποιήματα- (στα ελληνικά και ισπανικά), καθώς και τους εξέχοντες Ρουμάνους ποιητές Gellu Naum (στα ελληνικά και ισπανικά) και Nichita Stănescu (στα ελληνικά). Για την δραστηριότητά του ως μελετητή της ισπανόφωνης Λογοτεχνίας, ο Βασιλιάς της Ισπανίας Juan Carlos ο Α΄ τον παρασημοφόρησε με το Τάγμα της Αξίας του Πολίτου (Orden del Mérito Civil, 1999).

Victor Ivanovic

Born 1947 Tulcea, Romania, of a Greek mother and a father from Bukovina, a multinational and multicultural area. Greek Lycee in Bucharest (1962 - 1966), School of Romance, Classical and Eastern Languages in the University (1966 - 1971). Post-graduate studies at the University of Malaga, Spain (1987). Doctorate at the University of Cluj, Romania. Taught Spanish and Spanish -American Philology at Bucharest University (1971 - 84). In 1985 for political reasons forced into exile, since then has lived and worked in Greece, teaching Spanish Literature at Salonica's Aristotelian University and Theory of Translation at the Interdepartmental Post-graduate programme in Translation and Study of Translation at the University of Athens. Member of the Union of Writers of Romania; the Society of Authors (Greece); the Greek Association for General and Comparative Philology; the International Society for Hispanicists; the Cervantes Society; the Society of Greek Hispanicists (founder member and now Vice-President). Writes treatises in Greek, Romanian, Spanish and French. Translates from Greek, Romanian, Spanish, French, Portuguese, Catalan and Italian; and into Greek, Romanian and Spanish. Translated, among others, Odysseas Elytis (into Romanian and Spanish); Octavia Paz (into Greek and Romanian); Paul Celan - the Romanian poems (into Greek and Spanish); as also the outstanding Romanian poets Gellu Naum (into Greek and Spanish) and Nichita Stanescu (into Greek). For his activities as a student of Hispanophone literature, the King of Spain, Juan Carlos the First invested him with the Order of Civil Merit (Orden del Merito Civil), 1999.

Ντρείβιντ Κόνολι

Ντρείβιντ Κόνολι (David Connolly) γεννήθηκε στο Σέφηλντ της Αγγλίας, Ιρλανδός στην καταγωγή. Ζει και εργάζεται στην Ελλάδα από το 1979 και πολιτογραφήθηκε Έλληνας το 1998. Σπούδασε αρχαία ελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Lancaster, μεσαιωνική και νεοελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, και έλαβε τον τίτλο του Διδάκτορος της Φιλοσοφίας από το Πανεπιστήμιο του East Anglia για τη διατριβή του με θέμα τη θεωρία και πράξη της λογοτεχνικής μετάφρασης και τα ιδιαίτερα μεταφραστικά προβλήματα στο έργο του Οδυσσέα Ελύτη. Διετέλεσε επικεφαλής του Μεταφραστικού Τμήματος στο Βρετανικό Συμβούλιο Αθηνών και έχει διδάξει θεωρία και πράξη της μετάφρασης σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο σε ελληνικά πανεπιστημιακά ιδρύματα και στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης όπου είναι αναπληρωτής καθηγητής. Έχει δώσει πάνω από εκατό διαλέξεις και ομιλίες για τη μετάφραση και την ελληνική λογοτεχνία τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Βρετανία και στη Βόρεια Αμερική. Ως μεταφραστής, έχει δημοσιεύσει πάνω από είκοσι πέντε βιβλία με μεταφρασμένα έργα κορυφαίων Ελλήνων ποιητών του 20ου αιώνα (Νικηφόρος Βρεττάκος, Οδυσσέας Ελύτης, Νίκος Εγγονόπουλος, Κική Δημουλά, Γιάννης Κοντός) και σύγχρονων μυθιστοριογράφων. Μεταφράσεις του έχουν βραβευτεί στην Αγγλία, στην Αμερική και στην Ελλάδα.

David Connolly

David Connolly was born in Sheffield, England, and is of Irish descent. He studied Ancient Greek at the University of Lancaster, Medieval and Modern Greek Literature at Trinity College, Oxford, and received his doctoral degree for a thesis on the theory and practice of Literary Translation from the University of East Anglia. A naturalized Greek, he has lived and worked in Greece since 1979 and has taught translation at undergraduate and post-graduate level for many years at a number of university institutions in Greece. He is currently Associate Professor of Translation Studies at the Aristotle University of Thessaloniki. He has written extensively on the theory and practice of literary translation and on Greek Literature in general and has published over twenty five books of translations featuring works by major Greek poets and novelists. His translations have received awards in Greece, the UK, and the USA.

